

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

**VOSSEN KAN JE ALLEEN MAAR
IN DE BOSSEN... VINDEN**

Komedie in vijf bedrijven

1880

door

Marc van hoof

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2014
Nr.2680

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWAALF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *VOSSEN KAN JE ALLEEN MAAR IN DE BOSSEN... VINDEN* op te voeren moet de naam van auteur *MARC VAN HOOFF* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.
De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2001/0220/020
ISBN- 978- 90-385-07170

© 2001 Toneelfonds J. Janssens/Marc van hoof
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(8 dames-4 heren)

SIGRID HERMANS, een kampeerster

CHRISJE DE JONG, haar vriendin

ANTOINE VAN DER SYPEN, hun baas

THERESE, zijn vrouw

FABIENNE, hun dochter

GILBERT, hun zoon

MELANIE DUCHAMPS, een boerin

JEANNE DE CULASSE, garagehoudster

JUANITA, een zigeunerin

JEAN-PIERRE DUBOIS, boswachter

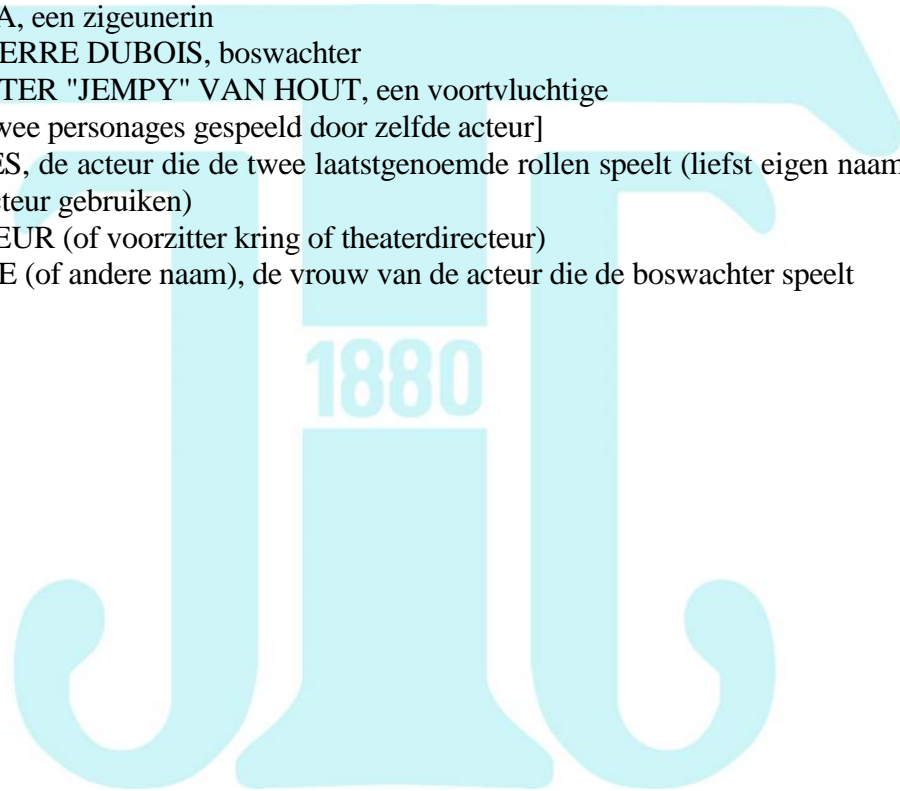
JAN-PIETER "JEMPY" VAN HOUT, een voortvluchtige

[laatste twee personages gespeeld door zelfde acteur]

JACQUES, de acteur die de twee laatstgenoemde rollen speelt (liefst eigen naam van de acteur gebruiken)

REGISSEUR (of voorzitter kring of theaterdirecteur)

YVONNE (of andere naam), de vrouw van de acteur die de boswachter speelt

DECOR

Een weijte in de Ardennen. Reliëf is geen noodzaak, maar versterkt het idee van de Ardennen als locatie. In het laatste geval is het cour achter wat hoger. Vooraan is het laagste niveau. Jardin een tweepersoonstentje, waarvan de achterzijde uitkomt achter de schermen. Vooraan eventueel een uitgedoofd kampvuurtje. Naast de tent een verplaatsbaar butagasvuurtje (één brandertje), wat kookgerei, een jerrycan, ... Midden voor twee kampeerstoeltjes. Cour plaats voor een ander tweepersoonstentje. Dit tentje moet worden opgezet tijdens het changement van het eerste naar het tweede bedrijf. Dit is mogelijk door het vooraf op te zetten, de voorste stormlijnen los te maken en de tentpalen plat te leggen, en alles te bedekken met een lap kunstgras, die dezelfde kleur heeft als de rest van de scène. Midden achter een hudo (geïmproviseerd toilet met zeil rond). Achteraan een wasdraad met handdoek, T-shirt, short, bikini. Achteraan het weijte een weggetje dat van jardin naar cour loopt, en dat gesuggereerd wordt door een prikkeldraad. Die prikkeldraad is in het midden onderbroken, de opening vormt de toegang tot het weijte. Jardin loopt het weggetje naar het dorp. Verder zijn er jardin en cour minstens één (voor de tenten) en liefst twee (zowel voor als achter de tenten) mogelijkheden om op te komen. De achterwand kan wit zijn. De juiste belichting ervan geeft mooie effecten. Een landschap op de achtergrond is een andere mogelijkheid.

1980 ***TIJD***

Juli, deze tijd.

TAAL

Liefst dialect. Het stuk is in een zeer geschaafd Antwerps geschreven. De Franstaligen spreken liefst met een Frans accent.

EERSTE BEDRIJF

Zaterdagmorgen omstreeks 9 uur.

(Chrisje komt opgelopen in sportuitrusting met een zakje croissants in de hand. Zij heeft duidelijk een intensieve joggingbeurt achter de rug. Zij legt het zakje neer, doet een paar turnoefeningen. Dan gooit ze haar spieren los, doet wat stretching en neemt tenslotte een handdoek om haar zweet af te drogen. Op het gasvuurtje staat de waterketel te koken. Koffiekan met filter erop staan klaar.)

CHRISJE : *(Tevreden over haar prestatie.)* Dat doet goed, zo'n paar kilometer voor 't ontbijt. Naar het dorp en terug. *(Ze haalt een croissant uit het zakje en begint te eten.)* Mmm, dat smaakt ! *(Naar waterketel, giet water door filter.)* En ons Sigy is natuurlijk weer terug in slaap gevallen. Dat is nu elke morgen dat ik naar de bakker loop en alles klaar zet voor de koffie, maar madame is te lui om uit haar slaapzak te komen en een paar keer door te schenken. *(Naar tent. Klopt bruut tegen het zeil.)* Sigy, opstaan ! 't Is bijna negen uur. *(Schenkt nog eens door.)* Geen reactie, natuurlijk. Over naar wekfase twee. *(Haalt fluitje boven. Kruipt half in de tent, fluit, terug naar buiten.)* Nog altijd geen reactie. Dus : wekfase drie. *(Neemt twee deksels van kookpannen, slaat die tegen elkaar.)* Hopeloos ! Dan maar de harde middelen. *(Neemt emmertje, vult dit met de jerrycan, gaat ermee de tent in.)*

(We horen gegil in de tent. Chrisje heeft immers water over Sigrids hoofd gegooid. Enkele wilde bewegingen in de tent. Dan komt Sigrid kwaad buitengelopen, gevolgd door Chrisje. Sigrid draagt een lange T-shirt als japon. Daaronder draagt ze, onzichtbaar voor het publiek, dezelfde short en T-shirt als aan de waslijn hangt. Haar haar is nat en in de war.)

SIGRID : Rotkrenk ! Serpent ! Denkt ge nu echt dat ge lollig zijt ? Mijn haar !

CHRISJE : *(Geeft haar lachend de handdoek van de wasdraad.)* Hier, droog u af.

SIGRID : *(Begint haar af te drogen. Zeurend.)* Mijn coupe weer helemaal naar de bom.
En mijn japonnetje helemaal nat.

CHRISJE : *(Schenkt twee bekers koffie in.)* Dat is de enige manier om u wakker te krijgen,
zoeteke.

SIGRID : Komt nu geen zoete broodjes bakken, hé meisje. 't Is elke morgen hetzelfde
liedje.

CHRISJE : *(Geeft haar tas koffie.)* Goeiemorgen, Sigy.

SIGRID : *(Nog nors.)* Morgen.

CHRISJE : Goed geslapen ?

SIGRID : Goed, maar te kort.

CHRISJE : Gij zoudt elke keer een gat in de dag slapen.

SIGRID : 't Is toch vakantie.

CHRISJE : Juist daarom. Genieten van de ochtendzon, de ontwakende natuur, het fluiten
van de vogeltjes, ...

SIGRID : Dat kunt ge ook na de middag.

CHRISJE : *(Onverstoobar.)* De zon zien opkomen achter de bergen, ...

SIGRID : Christiane, hou uwe romantische teut.

CHRISJE : *(Nog steeds onverstoobar.)* De frisse ochtendgeuren opsnuiven ...

SIGRID : Over geuren opsnuiven gesproken. Ik zou het appreciëren als ge 's nachts uw
zweetsokken niet meer boven mijn kop zou hangen.

CHRISJE : Niet overdrijven, hé ! Moet gij een croissant ? *(Geeft haar een croissant.)*

SIGRID : *(Haar ochtendhumeur is over.)* Mmm ! Dat smaakt ... Gij zijt toch een engeltje,
Chrisje. Elke morgen voor mij naar de bakker lopen.

CHRISJE : Wie bakt er nu zoete broodjes ?

SIGRID : Croissants !

(Ze eten en drinken een ogenblik zwijgend.)

Een kopje koffie en een lekker croissantje, zalig !

CHRISJE : Dat is vakantie.

(Stilte.)

SIGRID : Toch mis ik hem een beetje.

CHRISJE : Sigrid, alsjeblief, begint niet, hé. Ik ben blij dat ik drie weken van die vent vanaf ben.

SIGRID : (*Dromerig.*) Ik zie hem graag.

CHRISJE : Alsjeblief, Sigrid. Hij is twintig jaar ouder dan gij.

SIGRID : In de liefde speelt leeftijd geen rol.

CHRISJE : En hij is getrouwd.

SIGRID : Zij ziet hem niet graag.

CHRISJE : Sigy, luister nu eens goed. Als ge nu verliefd zou worden op Guy Verhofstadt of Jean-Luc Dehaene, dat zou ik nog kunnen verstaan. Maar toch niet op Fiston Van der Zeiken.

SIGRID : (*Gepikeerd.*) Van der Sypen. En hij heet Antoine, niet Fiston.

CHRISJE : Heel de firma noemt hem Fiston. Hij is alleen maar baas omdat hij de zoon van zijn vader is. De oude mijnheer Van der Sypen, daar had ik respect voor. Die heeft de firma groot gemaakt.

SIGRID : Den Tony is een heel gevoelige mens.

CHRISJE : En daar is alles mee gezegd.

SIGRID : Gij weet niet hoe moeilijk hij het heeft.

CHRISJE : Ik heb het ook moeilijk, vooral als ik op vakantie ben en wil genieten, terwijl dat mijn vriendinnetje mij altijd aan die klo... - ik bedoel - klungelaar van een baas doet denken. Luister, Sigy. Gij zijt mijn beste vriendin en ge kunt bij mij met al uw problemen terecht, maar spreek deze drie weken de naam Fiston Van der Zeiken niet meer uit of ik pak uw boeltje in en ik zet u eigenhandig op de eerste trein naar Antwerpen. (*Kort.*) Ik ga de tent opruimen.

SIGRID : (*Kort.*) En ik ga mij wassen.

(Chrisje gaat de tent in, haalt er de natte slaapzak uit, hangt die op de wasdraad te drogen. Ze rolt de tentdeurtjes op. Ondertussen neemt Sigy wasgerei en een emmertje water en begint aan een kattewasje. Terwijl gooit Chrisje een hoop rommel uit de tent : enkele vuile sokken, een beha, enkele T-shirts, een 3-tal

onderbroeken, enkele flessen, enkele lege chipszakjes. Dan legt ze de tent snel op orde en komt naar buiten. Sigrid poetst haar tanden.)

CHRISJE : Wat een rommel. De vuilzak. *(Neemt vuilzak.)* De overblijfselen van een kleine orgie. *(Doet flessen en lege chipszakjes erin.)* Al goed dat zat zijn niet zeer doet. *(Zet vuilzak weg.)* En nu de vuile was. *(Neemt vuillinnenzak, doet alles erin, de onderbroeken laatst.)* Zeg, Sigy, ge zou mij een groot plezier doen als ge in het vervolg uw eigen lingerie zou opruimen.

SIGRID : *(Met schuim in de mond, dus onverstaanbaar.)* Wat zegt ge daar ? Ik krijg gewoonweg de tijd niet om op te ruimen.

CHRISJE : 't Is al goed. Doe maar wat voort. Ik ga ondertussen al naar de boerderij voor patatten en eieren. Moet gij verse melk ?

SIGRID : *(Spuwt spoelwater uit.)* Bah !

CHRISJE : Lekkere verse melk, recht van de koe.

SIGRID : *(Geërgerd.)* Met vellen. Blèèk.

CHRISJE : *(Neemt boodschappentas.)* Gij weet niet wat goed is. Tot sebiet ! *(Jardin af.)*

SIGRID : Stik ! *(Ze hangt de handdoek op, neemt short en T-shirt van de wasdraad en gooit de kleren op de grond ongeveer midden scène. Ze neemt haar japon onderaan vast met de bedoeling hem uit te trekken. Dan stopt ze plots en spreekt tegen de zaal.)* Als ge nu denkt dat ik mij hier ga uitkleden voor 150 voyeurs, dan zijt ge verkeerd. *(Trekt japon toch uit. Ze heeft er de T-shirt en de short onder aan.)* Nà, toneeltrukken. *(Ze raapt de kleren die op de grond liggen op, wikkelt ze in de japon en stopt ze in de tent. Dan neemt ze het emmertje en gooit het cour uit in de coulissen. Er gebeurt niets. Ze panikeert duidelijk.)* Psst ! Waar is de Gerard ? ... Watte ? ... *(Onduidelijke stem van in de coulissen.)* Verdomme ! *(Roept naar ergens achteraan in de zaal.)* Zeg, de Gerard is weer strontzat.

(Stilte.)

Zeg, ik sta hier, zenne.

REGISSEUR : (*Komt uit regiekamer.*) Momentje, Denia (= naam actrice die Sigrid speelt), momentje ... Zaallicht alstublieft. ... (*Zaallicht gaat aan.*) Is de Jacques in de zaal ?

JACQUES : (*Recht.*) Ja, hier, ... hier zit ik.

REGISSEUR : Jacques, pakt gij over ? Gij hebt die rol vroeger al gespeeld.

YVONNE : (*Recht.*) Ah nee, hé jongen. Ik heb u van 't begin gezegd : dit stuk speelt gij niet mee.

SIGRID : Allez, Yvonne, doe nu niet flauw, hé.

JACQUES : Maar allez, schatje. Ze hebben mij nodig.

REGISSEUR : Gij wordt na de voorstelling extra verzorgd, Yvonne. Gratis drank en zo.

YVONNE : Gijlie gaat mij niet omklappen.

SIGRID : Allez, Yvonne, laat u niet kennen, hé !

JACQUES : Luister, schatje. Als ik nu de scène op mag, zal ik u vanavond eens goed inpakken.

SIGRID : (*Fluit.*)

YVONNE : (*Gevleid.*) Goed, O.K. Maak maar rap dat ge op 't podium staat.

JACQUES : Tot straks, schatje. (*Kust haar.*)

SIGRID : (*Fluit.*)

(Yvonne duwt Jacques weg, gaat zitten. Jacques kruipt het podium op. Ondertussen gaat het zaallicht uit. Jacques wordt luidruchtig welkom geheten achter het podium.)

Waar hernemen we, voorzitter ?

JACQUES : (*Boven drukte uit.*) Waar is mijn kostuum ?

REGISSEUR : Euh ... Pakt aan de omkleedscène ?

SIGRID : O.K. (*Ze zet het emmertje terug op zijn plaats, neemt haar T-shirt onderaan vast, alsof ze hem wil uittrekken.*) Als ge nu denkt dat ik mij hier ga uitkleden voor 150 voyeurs, dan zijt ge verkeerd. (*Glimlacht, bedenkt zich.*) Ah, nee, hé ! Ik zal wel hernemen aan het uitgooien van het emmertje. Is de Jacques klaar ?

JACQUES : Alles onder controle !

SIGRID : O.K. *(Tegen publiek.)* Dames en heren, daar gaan we. *(Ze gooit het emmertje, dat leeg is, "uit" cour in de coulissen. Ze kijkt dan even verbaasd in het emmertje.)*

JEAN-PIERRE : *(Met enige vertraging.)* Aah ! *(Jean-Pierre komt cour tevoorschijn. Hij is in boswachterskledij met hoedje, heeft een jachtgeweer over de schouder en een verrekijker in de hand. Hij is helemaal nat.)*

SIGRID : *(Schrikt.)* Oh ! *(Houdt lach in.)* Pardon !

JEAN-PIERRE : Neemt u mij niet kwalijk, mademoiselle.

SIGRID : *(Kan nauwelijks haar lach inhouden.)* U moet zich niet verontschuldigen, mijnheer. Ik *(nadruk)* heb dat water in uw gezicht gegooit.

JEAN-PIERRE : *(Is verward, maar herpakt zich.)* Ah ja, natuurlijk, mademoiselle. Maar 't is u gepardonneerd. Ik was namelijk het wild aan 't observeren, ziet u. *(Toont verrekijker.)*

SIGRID : *(Heeft het door.)* Het wild ? U had juist een jong konijntje gezien, zeker ?

JEAN-PIERRE : *(Snapt het.)* Eh, ja. Exactement. Jonge dingskes, ik bedoel konijntjes, komen in de région tegenwoordig niet veel meer voor. Ik ben namelijk de garde-forestier, euh ... de boswachter.

SIGRID : En ik ben Sigy.

JEAN-PIERRE : Euh ... Jean-Pierre Dubois. Aangenaam. Zijt u hier alleen ?

(Ze geven elkaar de hand. Hij houdt haar hand vast, maar zij trekt zich los en neemt afstand.)

SIGRID : Nee. Met mijn vriendin. Ze is juist naar de boerderij.

JEAN-PIERRE : Uw vriendin, is dat peut-être dat jong dingske dat hier elke morgen door de bossen loopt ?

SIGRID : Dat zou kunnen, ja.

JEAN-PIERRE : Awel, mademoiselle, als ik u en uw vriendinneke zo bekijk, hé, ik zou vraiment niet kunnen zeggen wie van de twee het mooiste is.

SIGRID : Er is vraiment niemand die dat vraagt, mijnheer Dubois.

JEAN-PIERRE : *(Terwijl hij zich gemakkelijk neerzet.)* Zeg maar Jean-Pierre, schatje.

SIGRID : *(Cynisch.)* Maar ga toch zitten, mijnheer Dubois.

JEAN-PIERRE : *(Staat recht, van zijn stuk gebracht.)* Oh, pardon. *(Naar haar, zij wijkt achteruit.)* Ik wil u naturellement niet derangeren. *(Komt weer dichterbij.)* Maar u zijt door de natuur met zoveel beauté, zoveel schoonheid begiftigd. Impossible dat dat mij koud laat. *(Zij grijpt een houten hamer.)* Maar mademoiselle, mijn bedoelingen zijn totalemente honnête.

(Op dat ogenblik komt Chrisje op met Melanie, de boerin. Ze is een struise boerenvrouw van Vlaamse afkomst, getrouwd met een Waalse boer. Haar kledij is donker. Ze is verstandig en doortastend. Chrisje draagt een melkkannetje, Melanie de zware boodschappentas.)

CHRISJE : Sigy ! *(Zet mand neer, loopt op haar toe, neemt de hamer af.)*

JEAN-PIERRE : *(Alsof hij haar al kent.)* Ah, daar is de kleine mademoiselle die elke morgen door de bossen loopt, één, twee, één, twee *(doet loopbeweging met armen).*

MELANIE : *(Heeft alles neergezet.)* Zijt ge weer bezig, Jean-Pierre ?

JEAN-PIERRE : *(Schrikt.)* Ah, madame Melanie.

MELANIE : Ge moet die meisjes gerust laten, Jean-Pierre.

JEAN-PIERRE : Maar ik laat ze gerust, madame Melanie. Ik was met mademoiselle Sigy alleen wat aan 't spreken over konijntjes, koetjes en kalfjes en ... over de os en de ezel, voyez-vous.

SIGRID : Vooral over de konijntjes. En de bloemetjes en de bijtjes.

MELANIE : Ik moet morgen nog eieren leveren bij madame Philomène. Ik denk dat ik mijn boekske eens zal opendoen over de jachtpartijtjes van haar geliefd zoontje.

JEAN-PIERRE : *(In paniek.)* Ah non, madame Melanie, non. Laat maman erbuiten. Denk aan haar hart. Ik kan weer heel de maison van boven tot onder nettoyeren als ze 't hoort. Denk aan mij, madame Melanie.

MELANIE : *(Mysterieus.)* Ik denk aan u, Jean-Pierre. Elke dag denk ik aan u. Elke nacht *(nadruk)* denk ik aan u.

JEAN-PIERRE : Non, madame Melanie. Niet opnieuw. Non, s'il vous plaît.

MELANIE : *(Komt dicht.)* Kom in mijn armen, Jean-Pierre. Ik hou het niet langer uit. Mijn hengst. Mijn dorpsstier. Kom hier, dat ik u kus !

JEAN-PIERRE : (*Wijkt achteruit.*) Une autre fois, madame Melanie. Een andere keer.
 Au revoir. (*Vlucht weg cour en valt tijdens zijn vlucht over het emmertje en in de frambozenstruiken. Dit laatste niet zichtbaar.*) Merde ! Die framboisestruiken !

(*Sigrid en Chrisje hebben het schouwspel verwonderd gadeslagen. Ze kijken Melanie vragend aan.*)

MELANIE : Daar verschiet ge van, hé meisjes.

CHRISJE : Maar Melanie, gij en euh ... (*Ze wijst naar de kant waar Jean-Pierre is weggelopen.*)

SIGRID : ... dat voos mannetje.

MELANIE : (*Buldert van het lachen.*) Zijt gijlie op uw kop gevallen ? Ik ben heel content met mijne Nestor. Ik heb vroeger heel Vlaanderen afgezocht om een goede vent te vinden, maar niks geen resultaat. En op een zomer mocht ik eens een week in de streek hier komen kamperen. Dus ik met ons Germaine - da's mijn jongste zuster - 'k heb er nog vier ander, maar die waren al getrouwd - dus ik met ons Germaine op mijne velo, met 't rugzakske op de porte-bagage, naar de Ardennen. Krijg ik toch op een gegeven moment platte band, bij een sjieke boerderij, komt daar ne knappe jonge gast naar buiten - een echte Ardenner, zei Germaine -, grote moustache, struis, bloot bovenlijf, een echte Chippendaler (*uitspraak op z'n Nederlands*), ... maar met haar op zijn borst. Maar hij kon die platte band niet plakken. Allez, dat zei hem toch. Dus hij vijst dat wiel eraf, wij met dat wiel naar de hooizolder, want daar lagen de rustinnekes. Daar lag natuurlijk helemaal geen rustinneke, nee, we maakten daar samen een kinneke, en twee maanden later waren we getrouwd.

CHRISJE : Amai, Melanie.

MELANIE : Ja, 't was van moeten. Nu gaat dat allemaal veel trager. Eerst willen ze samenwonen, en dan trouwen, en dan pakken ze een abortus, en als ze al een gat in de dertig zijn kopen ze kinderen. En dan hebt ge natuurlijk al grijs haar als ge kakbroeken moet uitwassen. Nu moet tegenwoordig ook alles met de computer (*spreekt het uit als [kompuuter]*). Overlaats kwam er zelfs een vent uit Brussel met een voorstel om de koeien te melken met een computer. Tegen dat gijlie een vent gevonden hebt zult ge "het" zelfs moeten doen met de computer.

SIGRID : En de boswachter, Melanie ?

MELANIE : Ongevaarlijk. Een vrouwenzot, maar hij is bijna veertig jaar en hij heeft in heel zijn leven nog geen meisje durven kussen. Hij woont nog thuis en zijn moeder behandelt hem als een klein jongetje.

CHRISJE : Dus hij doet niets ?

MELANIE : Hij doet wel iets. In zijn broek kakken als ge hem wilt kussen. Dat hebt ge daarjuist gezien. Dat is niet de eerste keer dat ik hem dat lap. Eigenlijk is 't een sukkelaar, zenne. Een mannelijke finnomaan, zoals ze in de psychiatrie zeggen. ... Enfin, ik ga maar eens terug naar de boerderij. 'k Moet de stallen nog doen. Is er nog iets dat gijlie nodig hebt ?

SIGRID : Ik denk het niet. Chrisje ?

CHRISJE : Nee. ... Zeg, Melanie, moeten wij nu echt niets betalen voor die eieren en die groenten ?

MELANIE : Maar nee, meisjes. Dat zit mee in de huur van 't weitje hier.

CHRISJE : Allez, merci dan, Melanie. Als we eens iets voor u kunnen doen.

MELANIE : Wel ja, potverdekke, ja. Ge kunt mij helpen met de stallen.

SIGRID : *(Dat had ze niet verwacht.)* Maar we hebben geen laarzen bij.

CHRISJE : Melanie heeft misschien wel een paar laarzen voor ons.

SIGRID : Christiane !

MELANIE : Meer botten als cengs. Komaan. *(Af.)*

SIGRID : Zeg, wij zijn op vakantie, zenne.

CHRISJE : Allez, da's toch plezant.

SIGRID : Plezant ?

CHRISJE : Zeg, flauw bees, blijf dan hier, hé.

SIGRID : *(Weinig enthousiast.)* 'k Zal wel meegaan. Maar om twaalf uur wil ik terug zijn.

CHRISJE : O.K. Komaan.

(Chrisje af, gevolgd door Sigrid. Na enkele ogenblikken komt Jan-Pieter Van Hout, een voortvluchtige boef, cour opgelopen. Hij is slordig gekleed, met lange regenjas. Hij straalt iets kwaadaardigs uit. In het milieu wordt hij "Jempy" genoemd. Daar hij en de boswachter door dezelfde acteur moeten worden gespeeld, is het noodzakelijk dat kledij en grime zo worden gekozen, dat snel van

rol wisselen mogelijk is. Hij kijkt eerst voorzichtig in het rond of er iemand in de buurt is, loopt dan naar de tent en opent de ritssluiting. Op dat moment horen we een auto, dan een klapband, gevolgd door het piepen van remmen en het geluid van een kleine aanrijding. Onmiddellijk sluit Jempy de tent en loopt jardin af. Het volgend gesprek horen we achter de schermen.)

THERESE : *(Bijna hysterisch.)* Verdomme, Antoine ! Onze nieuwe Mercedes ! Zondagsrijder !

ANTOINE : *(Roept terug.)* Maar schatje, dat is mijn schuld toch niet. We hebben platte band.

THERESE : Platte band, platte band ! Ge zijt gewoon tegen een boom gereden.

ANTOINE : Maar nee, Thérèse. Kom dan zien. *(Hij slaat het portier hard dicht.)* 't Was een klapband.

THERESE : En sla zo niet met dat portier.

ANTOINE : Hier, zie dan !

(Ze loopt hysterisch de scène op. Thérèse is een mooie vrouw van achteraan in de 30, die bijzonder veel aandacht besteedt aan haar uiterlijk. Hoewel ze op vakantie is, is ze sjiek gekleed [o.a. witte rok] en redelijk zwaar opgemaakt. Ze is bezig en zwaait thuis de scepter. Ze heeft een hoge dunk van zichzelf en gedraagt zich ook zo. Haar "beschaafde" taal verraaft dat ze in het dialect werd opgevoed en dat ze zeker niet de ontwikkeling bezit die ze denkt te bezitten. Ze schaamt zich niet om komedie te spelen om haar man te krijgen waar ze hem hebben wil. En die loopt er steeds opnieuw in.)

THERESE : *(Staat te stampvoeten.)* Antoine ! Spreek me niet tegen. *(Doet of ze naar adem snakt.)* Sebiet krijg ik weer een aanval van hyperventilatie.

(Antoine Van der Syen komt opgelopen. Hij is helemaal de karikatuur van de bedrijfsleider, die thuis niets te zeggen heeft. Hij is bijzonder fleurig gekleed, misschien ietsje te voor zijn type. Hij spreekt een soort geschaafd dialect. Hij merkt niet dat de hyperventilatie-aanval van zijn vrouw gespeeld is.)

ANTOINE : Maar schatje ! Kalmeer toch.

THERESE : (*Hijgend.*) Hoe kan ik kalmeren als gij mij tegenspreekt ? Ik had u toch gezegd van de autostrade te pakken. Maar neen, mijnheer wou nog eens langs de klein baantjes tot in Frankrijk rijden. Voor van 't Ardens landschap te genieten. Poeh !

ANTOINE : Maar ...

THERESE : Spreekt me niet tegen, Antoine ! Ge kunt in Antwerpen de ring op en ge rijdt er in 't zuiden van Frankrijk af. Zo simpel is dat.

ANTOINE : Ik wou in Luxemburg de autobaan op.

THERESE : (*Hijgt harder.*) Hier zie. Ik heb weer een aanval. Dat hebt ge er nu mee, zie. ... (*Op beveltoon.*) Antoine, help me !

ANTOINE : Kom, ga zitten. (*Hij leidt haar naar een van de stoeltjes.*)

THERESE : (*Als hij haar wil neerzetten reageert ze weer met hysterisch stampvoeten.*) De stoel, Antoine, de stoel ! (*Haar gehijg houdt aan.*) Vies !

ANTOINE : Oh, pardon. Daar had ik geen erg in. (*Neemt zijn zakdoek en kuist de stoel af.*)

THERESE : (*Stopt met hijgen.*) Ge denkt toch niet dat ik met mijn witte rok op een vuile stoel ga zitten, zeker ? (*Hijgt voort.*)

ANTOINE : Kom, chouke, zit neer. En kalmeer nu een beetje.

THERESE : Kalmeren, kalmeren. Hoe kan ik nu kalmeren ? Die auto heeft mij om en bij 't miljoen gekost, en ik zou moeten kalmeren.

ANTOINE : Maar chouke, het is toch alleen maar een band.

THERESE : En wat doet ge dan met die blutsen in de pare-choc ?

ANTOINE : Een klein blutsje, chou, alleen een klein blutsje. Dat kost misschien 10000 frank. Meer niet.

THERESE : (*Begint weer meer te hijgen, pakt naar haar hart.*) Oh, mijn hart.

ANTOINE : Gaat het, schatje ?

THERESE : (*Staat kwaad, maar gezond recht.*) Nee, het gaat niet, ziet ge dat niet, onnozelaar ? Ik hyperventileer, of is dat nog niet tot uw bovenkamer doorgedrongen ?

ANTOINE : Maar chouke, toch.

THERESE : Een zware aanval.

ANTOINE : *(Niet spottend !)* Maar nu is hij over, chou ?

THERESE : Hij is niet over. Zolang gij me tegenspreekt zal hij blijven duren. *(Ze gaat terug zitten, begint weer te hijgen en grijpt naar haar hart.)* En noem me niet altijd chou, zeker niet als ik hyperventileer. Ga liever het reservewiel erop zetten. En stuur ons Fabienne naar hier, dat ze mij kan bijstaan.

ANTOINE : Ja, chou.

(Hij wil cour afgaan. Op dat moment komt Gilbert op, gevolgd door Fabienne. Gilbert is een goed gebouwde, knappe jongeman van tegen de 20. Hij gedraagt zich erg macho en is in dezelfde stijl gekleed. Hij is het type van het verwende, domme rijkeluiszoontje dat voor de rest niet veel in zijn mars heeft. Hij en zijn moeder zijn bijzonder op elkaar gesteld. Tussen Gilbert en zijn vader klikt het niet. Gilberts zus Fabienne is jonger. Ze is mooi en weet dat ook. Ze is zomers en een tikkeltje uitdagend gekleed. Ze is verstandig en heeft de spelletjes van haar moeder onmiddellijk door. Ze draait haar moeder, maar vooral haar vader rond haar vinger. Ze houdt echter wel van haar vader. Fabienne studeert voor verpleegster.)

GILBERT : En pa, alles onder controle ?

ANTOINE : Ja, jongen. Fabienneke, blijf eens even bij ons ma. Ze hyperventileert weer.

FABIENNE : *(Trekt ogen op, want heeft de komedie van haar moeder door. Gemaakt bezorgd.)* Oh, 't is toch niet waar.

GILBERT : *(Kijkt naar zijn moeder. Echt bezorgd.)* Ja, zenne !

ANTOINE : Vooruit, Fabienneke. Gij weet wel hoe dat ge dat moet aanpakken, hé, met uw verpleegstersopleiding.

FABIENNE : Zeker, zenne pake. Ik zal ons ma eens rap gaan oplappen, zie.

(Fabienne gaat naar haar moeder, die op dat moment de komedie natuurlijk extra in de verf zet.)

GILBERT : Zeg pa, gij wou die band toch niet zelf repareren, zeker ?

ANTOINE : Natuurlijk. Ik ga dat reservewiel erop leggen en gij gaat mij helpen.

GILBERT : Zoudt ge niet beter een garagist opbellen ?

ANTOINE : Allez, mijnheer wil zijn handen weer niet vuilmaken.

GILBERT : Ik ga mijn manicure niet naar de kloten helpen, zenne pake.

ANTOINE : (*Kwaad.*) Och god, mijnheer is weer te schoon en te goed om een vuil karweitje op te knappen. En let een beetje op uw woorden, als ge tegen uw vader spreekt. Ik heb het u al duizend keer gezegd, Gilbert. Uw overgrootvader, mijn grootvader zaliger, was een eenvoudige arbeider, die zich heeft opgewerkt.

GILBERT : Ja, vaderke, dat liedje ken ik. Ik moet respect hebben voor mijn afkomst en patati en patata. In elk geval : als gij te gierig zijt om er een garagist bij te roepen, dan speelt gij maar zelf mecanicien. Ik ga mij hier wat relaxed bij ons make zetten, zie. (*Gaat bij zijn moeder zitten.*)

THERESE : (*Die plots geen hyperventilatie meer heeft.*) Die jongen heeft gelijk, Antoine. Iemand van uw positie moet zich met zo'n zaken niet bezighouden. Vooruit, bel een garage op. We moeten toch niet op een frank zien.

ANTOINE : (*Valt uit.*) Allez, nu moeten we ineens niet op een frank zien ! Weet ge wat ge doet, Thérèse ? Zoek een telefoonkot in het bos. En vraag dan aan kabouter Grijsenbaard of dat dat met twintigfrankstukken of met een telecard werkt. En dan (*nadruk*) zal ik (*nadruk*) een garagist bellen. (*Boos af naar auto.*)

THERESE : Amai, hij is kwaad.

FABIENNE : En daar verschiet gij van ?

THERESE : Een telefoonkot in 't bos ! Als hij een GSM had, zou hij kunnen bellen.

FABIENNE : 't Is zijn eigen schuld, zeker ?

THERESE : Die van mij soms ? En hij windt zich veel te veel op.

FABIENNE : (*Ze kent het antwoord op haar vraag.*) Hoe zou dat komen ?

THERESE : Het is slecht voor zijn hart. (*De vraag van Fabienne dringt door.*) Ge institueert toch niet dat dat aan mij ligt ?

FABIENNE : Ik insinueer niks, ma.

GILBERT : 't Is zijn eigen schuld dat hem niet kan telefoneren. Ons ma heeft nog gezegd dat hij een telefoon in zijn auto moest laten zetten.

THERESE : 't Is gelijk dat ge zegt, Gilbert. Maar ja, hij vond dat weer te snob voor een kleinzoon van een arbeider.